

Трепналъ крадецътъ тогавъ и казалъ:

— Ей палачи, тримата мои другари, по царска заповѣдь, вече сж наказани. Прѣди да убиете и мене, чуйте послѣдната ми молба.

— Говори по-скоро!... викналъ палачътъ и казалъ да донесатъ острия колъ.

— Ето що, — рекълъ крадецътъ, — знамъ едно цѣнно изкуство, което ще обогати царя и цѣлата държава. Прѣди да умра, искамъ да го съобща на царя. Азъ и тъй и тъй ще загина — нека бжде спасено поне това цѣнно нѣщо за полза на хората.

— Какъ смѣешъ да говоришъ ти, злодѣю! Изправенъ прѣдъ смъртта, ти трѣбва само да мълчишъ и да се каешъ.

— Ако царътъ може да узнае моето тайно изкуство — той ще бжде щастливъ и ще ви отрупа съ награди, — казалъ крадецътъ, който знаелъ слабостта на всички царски служители къмъ каквито и да е награди.

Като видѣлъ палачътъ, че ще му се падне още единъ случай да стане приятелъ на царя — отишълъ и съобщилъ думитѣ на крадеца.

Царътъ, макаръ че билъ строгъ, не се стѣрпѣлъ. Страшно любопитство зачовъркало сърцето му. Той заповѣдалъ да доведатъ прѣдъ него крадеца и го попиталъ:

— Какво е твоео изкуство, което искашъ да ми съобщишъ, непоправимъ крадецо?

— Знамъ да сѣя злато и да го отглеждамъ до богата жътва, — отговорилъ крадецътъ.

— Е, какъ става това нѣщо? — попиталъ царътъ.

Крадецътъ тогава обяснилъ на царя работата така:

— Направятъ се отъ злато ситни като просо сѣмена и се посѣватъ въ земята. Слѣдъ врѣме сѣмето прокълва, пониква, почва да расте, цѣфнува жълто като синапа и дава обилень плодъ, хиляда на едно. Ако желаетъ, господарю, ти би могълъ да видишъ това съ собственитѣ си очи...

— Нима това е истина? — попиталъ царътъ съ съмнѣние.